

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ НА ВЪРХА

chitanka.info

Помниш ли неизразимата прелест на оная далечна нощ?

Бавно възлязохме по стъпалата на метрото и пред очите ни блеснаха моравите глобуси на широката улица. Бяхме в старинното царство на веселието и младостта, в сърцето на оная известен кът, увенчан от вековете с толкова романтични радости. Отечеството на Мими Пенсон и Рудолф, на Шаноар и Мулен Руж, на широките кадифени панталони и поднебните мансарди. Часът бе късен сега: безкрайните редици кръгли масички лъщяха празни по тротоарите; циганските оркестри угасваха един по един; малките кина изстрелваха последни огнени залпове към черното небе. Навремени по желязната скеля профучаваха окъснените електрически влакове и с глух тътен потъваха в мрачната паст на земята.

Ние вървахме по широкия булевард, загубени и чужди в пъстрата тъпла на нощния живот. После прекосихме малката улица „Севест“ и изведнъж потънахме в глухата страна на мълчанието и съня. Тук нашите стъпки се отекваха за пръв път. Тук нямаше движение, шум и блясък. Тук спеше дълбока неподвижност, край която не минаваше никакво време. Тук зеленикавият зрак на газовите рогчета мятеше мъртвешки саван върху вековните здания и гасеше всеки звук, долетял от живота. И озъбените ъгли с фенери по стените, тежките портали на черните домове и затворените капаци по всички етажи възкресяваха зловещите някогашни илюстрации из „Клетниците“ и „Парижките потайности“.

Не зная каква неспокойна тръпка изпълваше пролетната нощ. Не зная какво мислехме — и мислехме ли изобщо. Но една изострена чувствителност изпълваше всеки нерв, всяка пора на телата ни и най-нежното досягане разлюляваше звънтящи вълни в нашите сърца. И още някакво чувство на близко обещание, на радостна увереност в нещо, което ни чака — голямо и значително. Сякаш в тоя многолюден въртоп ние не бяхме две пясъчни зрънца, загубени и чужди.

Ти се бе прислонила до мене, мълчалива и трепетна, като безпомощно птиче, а зад тебе невидимо се носеше тъмното було на редица мъртви години. Но тая земя и тоя град бяха огненият копнеж на нашата младост и сега нещо издълбоко и смъртно се пробуждаше в твоето повехнало сърце. През тънката дреха аз усещах тревожните удари на кръвта, а нежните ноздри жадно смучеха гъстата и топла влага на априлската нощ.

Неочаквано, далеч сред тясната уличка, блесна бяла светлина, долетяха бързи звънливи звуци. Приближихме бавно и спряхме на тротоара: отсреща в сбутано бистро някой свиреше с хармоника луда провансалска фарандола. Едър, разчорлен мъж яростно танцуваше в средата, в ъгъла се мяркаше изтощено женско лице, силно нарисувано и с цигара в уста, а от тезгяха патронесата и гарсонът се усмихваха облакътени. Един изблик на веселие след работния ден или пиршество след подозрителна нощна печалба... Вън, до светналата врата, стоеха любопитно и плахо малка мидинетка, амбулантна продавачка, оставила колцата си наблизко, и хлапак с вечерни вестници. Техните лица светеха от удоволствие и нозете им съзнателно потропваха в такта на музиката. Залепен до земята и надничаш с едно око през прозореца, някакъв субект с каскет и кърпа около шията бе пъхнал ръце в джобовете си и смучеше угарка. Като ярко видение на пристанищен бордей блесна и се запечата в паметта ни това зловещо веселие сред заспалата крайнина. Твоята ръка възторжено ме възпря — „почакай!“ — и очите ти изведнъж се разтвориха като жадни нощни цветя. Това бе животът, който дъхаше право в лицата ни своя гъст, тревожен мирис и оставяше на устните остър, възбудителен вкус. Това беше животът, който из най-дълбоките недра на нощта вдигаше властно гласа си и искаше своя дял от радост.

После уличката изведнъж зави стръмна и по-мрачна и когато вдигнахме глави, пред нас, над стъпалата, като близка звезда грееше лампата върху челото на „Сакрè Кьор“.

Отляво тъмната цъфнала градинка дъхаше на влажна пръст и зеленина. Вдясно вдигаха плоски лица спящите домове, обкитени със зеленото огърлие на газовите рогчета. И като в бодлеровски пейзаж, край стените и оградите с потайни мъркания се търсеха влюбени котки.

Всяко стъпало ни издигаше по-горе, над света и над самите нас. Ние знаехме, че тоя час няма да се повтори, и вкусвахме всеки миг с бавното и остро сладострастие на скъперника. И когато седнахме върху скамейката на върха, изтръпнахме — с разширени омагьосани очи.

Там, долу, като невидимо море, осеяно с бледни лампиони, лежеше градът, мечтан като любовница. Там — долу, беше светът, човечеството, милионите непознати и близки под черното рухо на

нощта. И тяхното замайващо дихание се издигаше като дим от огромна кадилница, минаваше през нашите сърца и се топеше в небето. Там — долу, бяха всички — живите и мъртвите, които ние никога нямаше да видим, но чиято безпокойна кръв биеше сега в нашите жили.

Там беше земята, навсякъде любима и любеща, и тайнствената връзка на смъртта с живота.

Като рев на далечна река бучеше сега градът и това бе зов на цялата вселена. Писъци на отчаяние и страх, радостен смях и зъл хохот, тихи стенания и студен шепот сплитаха в тоя нощен хорал към небето покъсаните съществувания — и зовяха. Зовяха към земята, към нейната радост и отчаяние, към всички наслади и всички извращения, към жертва и жестокост, към пълна всеотдайност и борба за живота.

Тогава аз не усетих всичко тъй ясно и отчетливо. Аз видях само твоята възправена фигура и твоите трескави очи — разтворени, сякаш да изпият света, който бе пред нас. Но тоя час пламна и изгоря като божествен фойерверк, за да остави в сърцата ни златната пепел на едно безименно щастие.

Когато слязохме долу, край кея вече пъхтяха малките влакове от предградията и носеха към Халите кървавата и росна плячка из полята: месо, зеленчук и цветя. Тук-там, спрени във внезапно вцепенение, дремеха с отворени очи самотни такси. И в предутринната хладина на пустите улици ние вървахме тихи, радостни и добри, озарени от вътрешна светлина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.